

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558719408/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Pral og Hovmod gjorde end ingen Mand stor – svarede Saxo med en usædvanlig Strengthed – skal der nogensinde blive Andet af dig, end en Pralhals, maa du være ydmyg og from og ikke lade dine Ord være større, end din Gjerning; en Ridder slaer hoit og taler sagte, hedder det; men tomme Tønder buldre meest og tomme Fjerdinger ligesaa, mærker jeg.»

Taarerne stode Carl i Øinene ved sin kjære Lærers haarde Ord; men han mente dog, at han ikke havde sagt Andet, end hvad han ogsaa nok turde gøre, naar han kun maatte faae Lov dertil.

Da reiste Saxo sig alvorlig og tændte sin Hornlygte, som han gav Drengen i Haanden. Selv tog han sin Farfaders gamle Sværd og Skjold fra Krogen ved Kaminen og tørrede Støvet af Skjoldet med sin Kappe. «Gak foran – sagde han til Carl – og lys mig til Capellet! hvor Danmarks største Helte hvile, vil jeg see, om du er saa djærv i Gjerning som i Ord.»

Carl fortroed nu i sit Hjerte hvad han før havde sagt, og huskede nu først paa, at mange Døde vare begravne i Capellet; men han skammede sig ved at lade sig mærke med nogen Frygt og gik ganske taus med Lygten foran gennem de mørke Munkengange.

Da de traadte ind i det hvælvede Steencapel, tabte Saxo i Adspredelse Skjoldet paa Steengulvet, og det gjenlød huult i de øde mørke Hvælvinger og i de aabne Begravelser; Carl bævede, men lod sig dog ikke mærke med nogen Frygt; han tog Skjoldet op med tilsyneladende Rolighed.

«Jeg vil nu vise dig i hvad Selskab vi ere» – sagde Saxo hoitidelig og følte sig selv heelt underlig stemt ved i den natlige Stund at nærme sig sine store Henfarnes Grave – «See her – vedblev han og standsede ved en Pille i Muren – her hvile Stamfædrene til Danmarks bedste Kæmpeslægt; her lod Erkebisp Absalon kort før sin Død, for 3 Aar siden, indmure sin Farfader Skjald Hvides og den drabelige Tuchos Kæmpebeen; de laae før i Fjensløffelle. Glem ikke hvad jeg har sagt dig om dem, og bed til Christ og vor Frue, at du kan staae her engang igen, naar du er saa gammel som jeg, uden at behøve at tilhulle dit Aasyn og blues!»

Carl stirrede paa Muren og det var ham som de strenge Kæmper vilde fremtræde af den og spørge ham hvad han vilde iblandt dem; han neddæmpede taus et ængsteligt Suk og fulgte Saxo stille op i Choret med Lygten. Der pegede Fader Saxo paa Askcr Rygs og Frue

Inges, Esbern Snares og den mægtige Sunos Grave og crindrede Carl om deres berømmelige Liv og Idrætter. Tilsidst standsede han ved Absalons Grav. »See her – sagde han bevæget og Taarerne stege ham i Øinene – her hviler en Mand, hvis Lige du aldrig faaer at see, og som Danmark ikke i Aarhundreder skal opvise Mage til.« Og nu læste og forklarede han ham den berømmelige Gravskrift, han havde sat til den store Erkebispes Eftermæle, og knælede med Drengen ved Graven i stille Bøn.

Saaledes tilbragte de en Stund sammen blandt Gravene i Andagt og Bøn, og Carl begyndte at blive fortrølig med Stedet og dets høitidelige Alvor. Hvad Saxo ofte før havde sagt ham, gjentog han her og crindrede sin Lærling om, at en tilkommende Ridder maatte elske Gud fremfor Alt og frygte ham alene og saa hverken skjelve for Levende eller Døde. »Har du nu Mod til at vaage her ene i Capellet til Hanegalet?« spurgte han tilsidst.

»Det tør jeg nok«, sagde Carl, dog med bævende Stemme og uden aldeles at kunne skjule sin Frygt. Derpaa gav Saxo ham Sværdet i Haanden, satte Skjoldet ved Lygten paa Absalons Grav og bad ham vogte det vel, hvorhos han formanede ham til flittig Bøn og Paakaldelse, at han ikke skulde falde i Frygt og fristes til at flye og skammelig svigte sin Vaabenvagt. »Men har du ikke Mod og Kraft til at blive her – tilføiede han – saa staaer Capeldøren aaben, og Veien til Arnekrogen kjender du.«

Denne sidste bebreidende Underretning gav dog Carl Modet tilbage; thi hvad han meest havde frygtet for, var at lukkes ene inde hos de Døde hele Natten; men nu, da han vidste, han kunde gaae bort, naar han vilde, besluttede han fuldt og fast at blive og forsvare sin Post, ihvad der saa skulde møde ham.

Da Saxo saae, det var Drengens faste Beslutning, som en fuldkommen Værbner, at udholde en Vaabenvagt, glædede han sig høilig over hans Kjækhed, og fandt, at denne Prøve allerede var stor nok for en Dreng af hans Alder, som endnu aldrig havde været øvet i Vaaben og som havde Hovedet fuldt af Eventyr og Spøgelsehistorier. Han vilde nu ogsaa fritage Carl for videre Modsprøve og tage ham tilbage med sig i Cellen; men Carl skammede sig ved at behandles som et frygt-somt vægelsindet Barn og paastod, at han vilde blive og efterkomme hvad han havde lovet. Den tidlig vakte Æresfølelse i det barnlige Sind fandt Saxo det betænkeligt ved Mistillid at krænke; men føt at